

РЕШЕНИЕ

№ 6680

гр. София, 24.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 28.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **7419** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно- осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е след връщане на делото с Решение №8018 от 22.06.2017 г., постановено по адм.д. №2827/2017 г. по описа на Върховния административен съд на Република България- Първо отделение, и по сезиране с жалба на Н. В. Т.-А., с ЕГН [ЕГН], от [населено място], срещу Акт за установяване на задължение (АУЗ) № 39 от 24.02.2014 г., издаден от С. М.-Г.– инспектор в отдел „Местни данъци и такси“ – „С./Т.“ към дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси“- Столична община, с който на основание чл. 107, ал. 3 от ЗМДТ на жалбоподателката са установени задължения за данък върху недвижимите имоти и такса за битови отпадъци по Закон за местните данъци и такси (ЗМДТ) общо в размер на 4944.42 лв. С жалбата се иска обявяване на АУЗ № 39 от 24.02.2014 г., издаден от С. М.-Г.– инспектор в отдел „Местни данъци и такси“- „С./Т.“ към дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси“- Столична община, за нищожен поради нарушение на материалния закон и съществено противоречие с целта на закона, алтернативно незаконосъобразен. Твърди се, че внесените от жалбоподателката суми /общо 2 000лв./ за погасяване на публични задължения са заприходени за данъчни задължения, които са погасени по давност, вместо за събираеми такива.

В съдебно заседание жалбоподателят поддържа жалбата си срещу АУЗ № 39/24.02.2014 г., мълчаливо потвърден по реда на чл.156, ал.4 ДОПК. Жалбоподателят оспорва размера на посочените в този акт задължения за ДНИ и ТБО за периода от

2009 г. до 2013 г., определени при изготвяне на неточна оценка на декларираните имоти и при незаконосъобразно разнасяне на внесените през 2011 г. суми в размер на 2000 лева. Според жалбоподателя не са изпълнени всички указания, дадени с решението на Върховния административен съд /ВАС/ адм. дело 2827 от 2017 г. Моли съдът, да прецени кога всъщност сумата от 2000 лева, платени от същата, е постъпила при ответника. Твърди, че едва когато подала молба на 26.09.2013 г. за погасяване по давност на публични задължения и приложила в същата молба копия от квитанциите за плащането, ответникът приел сумата от 2000 лева за платена. Сочи, че едва с поправка на ЯФГ в АУЗД 306/2013 г. „разнася“ внесените 2000 лева по партидата ѝ, а към този момент вече е била подала молба за погасяване по давност на задълженията ѝ. Смята, че разнасянето на сумата от 2000 за задължения, които са в давностен срок през 2013 г., е било незаконосъобразно. Въз основа на изтекла абсолютна давност, оспорва наличието на публични задължения за 2009 година. Подробни съображения развива в писмени бележки. Моли съдът да отмени акта, предмет на делото, поради грешки в посочените размери на задълженията ѝ за ДНИ, ТБО, и съответно- лихви. Ответната страна – Директорът на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община (СО), чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли съда да я остави без уважение, като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София-град, след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и във връзка с наведените от страните доводи, установи следното от фактическа страна:

На 16.08.2013 г. орган по приходите в отдел МДТ С.- Т. към Дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси“- Столична община издал Акт за установяване на задължение /АУЗ/ № 306/16.08.2013 г. /папка №1 от административно производство, приложена по делото/, на Н. В. Т.- А., във връзка с декларация по чл.14, ал.1 ЗМДТ с вх. №1632/19.05.1998 г., подадена от Свобода В. Т.. С АУЗ № 306/16.08.2013 г. са установени задължения за ДНИ и ТБО за недвижим имот, находящ се в [населено място], „П. П.“ № 11 за данъчни периоди 2008 г. – 2013 г. Актът е връчен на пълномощник на Н. А. на 19.09.2013 г. На 16.08.2013 г. е издаден и АУЗ № 307/16.08.2013 г. за установени задължения на лицето за ДНИ и ТБО, връчен на 19.09.2013г. /папка №1 от административно производство, приложена по делото/.

С молба вх. № МДТ-94-Н-27 от 26.09.2013 г. до началника на „Местни данъци и такси“- район „С.-Т.“ жалбоподателят Н. Т.- А. поискала да бъдат отписани като погасени поради изтичане на предвидената 5-годишна давност публичните ѝ задължения за данък „сгради“ и за такса битови отпадъци по отношение на притежавани от нея недвижими имоти, както следва: 1. За сграда и земя на [улица]: 1.1. 1/2 ид.ч. от апартамента на партерния етаж на триетажна сграда на посочения адрес, заедно с прилежащите му идеални части от тавана и сутерена; 1.2. 11/20 ид.ч. от апартамент на първи надпартерен етаж от същата сграда, заедно с прилежащите му идеални части от тавана и сутерена; 1.3. 1/2 ид.ч. от апартамент на втори надпартерен етаж от същата сграда заедно с прилежащите му идеални части от тавана и сутерена; 1.4. 1/2 ид.ч. от дворното място на същия адрес с обща площ от 395 кв.м., ведно с прилежащите му части от тавана и сутерена. 2. За гараж на [улица]. 1. 1/2 ид.ч. от гараж на адрес: [населено място], [улица], заедно със съответните ид.ч. от дворното място. Към молбата са приложени документи /папка №1 от

административно производство, приложена по делото/.

На 27.09.2013 г. е съставен Протокол за коригиране на задължения по декларация №10МДТ-94-Н-27/27.09.2013 г. относно начислени изтекли по давност към 31.12.2007 г. задължения /л.48, папка №1-4 от административно производство, приложена към делото/.

С писмо изх. №10МДТ-94-Н-27/25.10.2013 г. на Дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси“, отдел „Местни данъци и такси“ С./Т., Н. А. е уведомена, че във връзка с молба с вх. №10МДТ-94-Н-27/26.09.2013 г., съгласно чл.171, ал.1 ДОПК, относно изтичане на 5-годишен давностен срок на непогасени задължения, задълженията за периода до 31.12.2007 г. за данък недвижим имоти такса битови отпадъци за същия имот, са погасени по давност. В същото писмо са посочени размерите на непогасените задължения за периода 2008-2013 г. /л.46, папка №1-4 от административно производство, приложена към делото/.

Акт за установяване на задължения /АУЗ/ № 306/16.08.2013 г. и АУЗ № 307/16.08.2013 г. са оспорени по административен ред с жалби от 16.10.2013 г. пред горестоящия административен орган /папка №2 от административно производство, приложена към делото/.

На 22.10.2013 г. е издаден Акт за поправка на очевидна фактическа грешка /ОФГ/ № 306-1/22.10.2013 г., от инспектор в отдел „МДТ – С./Т.“. Същият е оспорен от Н. А. с жалба от 18.11.2013 г. по административен ред пред Кмета на Столична община.

С Наредване №10МДТ-94-Н-33 /3/ от 11.11.2013 г., жалбите на А. са обединени в общо производство по чл.107, ал.4 ДОПК.

С Решение № 10МДТ-94-Н-33/3 от 11.11.2013 г. на директора на Дирекция „ПАМДТ“ към направление „Финанси и стопанска дейност“ при СО, е оставена без разглеждане жалба от 16.10.2013 г. на Н. А., в частта, в която обжалва АУЗ по декларация №307/16.08.2013 г., издаден от орган по приходите Х. Д.- инспектор в отдел „МДТ“- С./Триадица на Дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси“ към направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община, като недопустима, и е отменен Акт за установяване на задължение по декларация № 306/16.08.2013 г. и акт за поправка на ОФГ № 306-1/22.10.2013 г., издадени от инспектор в отдел „МДТ– С./Т.“, и преписката е върната на административния орган за издаване на нов законосъобразен акт за установяване на задълженията по декларация. Горестоящият административен орган е приел, че жалбоподателят не е уведомена за образуваното административно производство по реда на чл.107, ал.3 ДОПК и не ѝ е предоставена възможност да вземе участие в него. Допуснати били фактически грешки при изясняване на обстоятелствата (без конкретизация какви точно). С последващи решения на Директор дирекция „ПАМДТ“ при Столична община съответно №МДТ-РД-22-01-28/21.11.2013 г. и №МД-РД-22-01-39/27.11.2013 г. са оставени без разглеждане жалби на Н. А., поради наличието на произнасяне с Решение № 10МДТ-94-Н-33/3 от 11.11.2013 г. на директора на Дирекция „ПАМДТ“ към направление „Финанси и стопанска дейност“ при СО.

След отменителното решение от 11.11.2013 г. с нареждане от 04.02.2014 г., връчено на 10.02.2014 г., административният орган уведомил Н. Т.- А. за образуваното административно производство по установяване на публичните й общински задължения за периода 2009 г.- 2013 г. за имота в [населено място],

[улица].

С молба от 14.02.2014 г. жалбоподателката отново представила документи за заплатена сума в размер на 2000 лв. на 01.07.2011 и на 15.07.2011 г., и с тази молба поискала със същата сума да бъдат погасени задълженията ѝ за периода 2009 г.- 2013 г. Помолила да се направи проверка за начина на изготвяне на данъчните оценки за имота /папка №3 от административно производство, приложена към делото/.

С оспорения в настоящото производство АУЗ № 39 от 24.02.2014 г. /папка №3 от административно производство, приложена към делото/, издаден във връзка с подадена декларация по чл.14, ал.1 ЗМДТ вх.№ 19916/17.02.2014 г., са установени задължения за ДНИ и ТБО за периоди от 01.01.2009 г. до 31.12.2013 г. общо в размер на 4944.42 лв., както следва: ДНИ- 2195.20 лв. и 562.19 лв. лихви за забава; дължими ТБО- 1729.40 лв. /общо 1873.30 лв. минус платени 143.90 лв./ и 457.63 лв. лихва за забава. Изрично са съобразени извършени с две приходни квитанции № 46341/01.07.2011 г. и № 47978/15.07.2011 г. плащания общо в размер на 2000 лв., които са отнесени за погасяване на просрочени задължения, както следва: ДНИ за 2005 г. в размер на 139.23 лв., за 2006 г. в размер на 180.97 лв., за 2007 г. в размер на 217.16 лв. и част от задължението за 2008 г. в размер на 112.64 лв., както и за ТБО за 2006 г. в размер на 293.58 лв., за 2007 г. в размер на 356.26 лв., за 2008 г. в размер на 356.26 лв. и част от задължението за 2009 г. в размер на 143.90 лв., както и лихва в размер на 100 лв. за ДНИ и лихви в размер на 100 лв. за ТБО. Същият е връчен лично на жалбоподателката Н. Т.-А. на 13.03.2014 г. срещу подпис, от който момент е започнал да тече 14-дневният срок за обжалване на акта по чл. 152, ал. 1 от ДОПК, връзка с чл. 4, ал. 1, изр. второ от ЗМДТ.

Срещу така постановения АУЗ № 39/24.02.2014 г. е подадена жалба вх. № 10МДТ-94-4-33(8)/26.03.2014 г., адресирана до Кмета на Столична община, с която се иска отмяната му и погасяване на задълженията за периоди от 2009 г. до 2013 г. със сума в размер на 2000, внесена от жалбоподателката в СО-дирекция „ПАМДТ“ – С./Г. с квитанции от 01.07.2011 г. и 15.07.2011 г. Жалбата е постъпила в дирекция „ПАМДТ“ – СО, видно от печат за входящото. Оспореният акт е мълчаливо потвърден от Директора на дирекция „ПАМДТ“ към направление „Финанси и стопанска дейност“ при СО на основание чл. 156, ал. 4 от ДОПК, връзка с чл. 4, ал. 1, изр. второ от ЗМДТ.

Видно от писмо изх. №СФД16-ДИ11-60/18 от 06.18.2018г. на Началник отдел ОП-С./Г. /л.190, том 1 от делото/, спрямо Н. Т.- А. не е образувано изпълнително производство за събиране на изискуеми неплатени задължения за данък недвижим имот и такса битови отпадъци. Същото е потвърдено и в писмо изх. № СФД16-ДИ11-60/24/10.05.2019 г. /л.322, том 2 от делото/, с допълнение, че от съставяне на АУЗ №39/2014 г. до съставяне на писмото нямало постъпили плащания по същия.

По делото е допусната и приета Съдебно- оценителна експертиза на вещото лице А. А., както и повторна Съдебно- икономическа експертиза на вещото лице С. Д.- К.. Видно от заключението на последната: по Въпрос №1. По какъв начин е определена данъчната оценка на имота на жалбоподателя и каква е данъчната оценка на имотите, посочени в обжалвания АУЗД №39/24.02.2014 г.? е даден следния отговор: В обжалвания АУЗД №39/24.02.2014 г. данъчната оценка е определена съгласно Приложение №2 към ЗМДТ. За всяка от годините за проверявания период данъчната оценка е в размер на 234 159,10 лв./Двеста тридесет и четири хиляди сто петдесет и

девет лв. и 10 ст./, в т.ч.: Данъчна оценка за 2009 г. 234159,10 лв.; Данъчна оценка за 2010 г. 234159,10 лв.; Данъчна оценка за 2011 г. 234159,10 лв.; Данъчна оценка за 2012 г. 234159,10 лв.; Данъчна оценка за 2013 г. 234159,10 лв. Според обясненията на вещото лице разликата между определената данъчна оценка и тази, посочена в АУЗД №39/24.02.2014 г. се дължи на това, че изчисленията са извършени при площ на земята от 397 кв. м./съгласно подадената декларация по чл.14 от ЗМДТ/, а в АУЗД №39/24.02.2014 г. площта на земята е 395 кв. м. Въпрос №2. Какъв е размера на задълженията за ДНИ и ТБО за периодите, посочени в АУЗД №39/24.02.2014 г., както и за периодите преди спорните периоди - в т.ч. от 2009 до 2013 г.? Отговор: Задълженията за ДНИ и ТБО за периода 2009-2013 г. са следните:

Вид задължение	Година	Данъчна оценка	Промили	Дължим данък върху недвижимите имоти
Данък върху недвижимите имоти	2009 г.	234239,4	1,875	439,20
Данък върху недвижимите имоти	2010г.	234239,4	1,875	439,20
Данък върху недвижимите имоти	2011г.	234239,4	1,875	439,20
Данък върху недвижимите имоти	2012г.	234239,4	1,875	439,20
Данък върху недвижимите имоти	2013г.	234239,4	1,875	439,20
Общо:				2196,00

Данъка върху недвижимите имоти е изчислен в размерите съгласно Наредба за определяне на размера на местните данъци на Столичен общински съвет, приета с Решение №83 по Протокол №7/28.02.2008 г.

Вид задължение	Година	Данъчна оценка	Промили	Дължима такса за битови отпадъци
Такса за битови отпадъци	2009г.	234239,4 2	1,6	374,78
Такса за битови отпадъци	2010г.	234239,4 2	1,6	374,78
Такса за битови отпадъци	2011г.	234239,4 2	1,6	374,78
Такса за битови отпадъци	2012г.	234239,4 2	1,6	374,78
Такса за битови отпадъци	2013г.	234239,4 2	1,6	374,78
Общо:				1873,90

Въпрос №4. Внесената сума от страна на жалбоподателя задължения на жалбоподателя е послужила за погасяване? Отговор: Н. В. Т. е платила местни данъци и такси в полза на СО Дирекция „ПАМДТ“ в размер на 2000,00лв. на следните дати: Приходна квитанция №46341/01.07.2011 г. за сумата 1000,00 лв., в т.ч. недобор-данък 250,00 лв. и недобор-такса 750,00 лв.; Приходна квитанция №47978/15.07.2011 г. за сумата 1000,00 лв., в т.ч. недобор-данък 400,00 лв., недобор-такса 400,00 лв., лихви местни-данък 100,00 лв. и лихви местни- такса 100,00 лв. Към датата на плащането - 01.07.2011 г. и 15.07.2011 г. по партидата на имота има просрочени изискуеми непогасени задължения, няма регистрирана молба по нормите на чл.171 от ДОПК и сумата е покрила просрочени задължения за минали периоди, а именно: Данък върху недвижимите

имоти за 2005 г.- 139,23; Данък върху недвижимите имоти за 2006 г.- 180,97; Данък върху недвижимите имоти за 2007 г.-217,16; Данък върху недвижимите имоти за 2008 г.-112,64; Такса за битови отпадъци за 2006 г.-293,58; Такса за битови отпадъци за 2007 г.- 356,26; Такса за битови отпадъци за 2008 г.-356,26; Такса за битови отпадъци за 2009 г.-143,90; Лихви за данък върху недвижимите имоти- 100,00;Лихви за такса за битови отпадъци-100,00; Общо- 2000,00лв. И по отношение на допълнителните въпроси са дадени следните отговори: Въпрос 1. Да се определи въз основа на приложения архитектурен проект на сградата данък сгради на всеки един от трите апартамента в сградата на [улица], като се вземе предвид годината на построяване, полезната площ на апартамента, липсата на асансьор, на топлофикация и на други екстри. Отговор: Данъчните оценки на имотите, така както са декларирани от Н. В. Т.-А. са в размер на 234239,42 лв., в т.ч. за всеки един от трите апартамента в сградата на [улица]. Задълженията за данък върху недвижимите имоти са следните: за периода 2009-2013 г. 439,20 лв. за всяка година в периода. Въпрос 2. Да се определи ТБО за всеки един от трите апартамента като се отчете кои апартаменти са основни и кои не са основни жилища, като изрично се посочи, че за апартамента на втория надпартерен /трети/ етаж не дължи данък ТБО. Отговор: Съгласно чл.19 от Наредба за определяне на размера на местните данъци на Столичен общински съвет (1) за имот, който е основно жилище, данъкът се дължи с 50 на сто намаление. Съгласно чл.25 от ЗМДТ (1) За имот, който е основно жилище, данъкът се дължи с 50 на сто намаление. В декларацията по чл.14 от 17.02.2014 г. /стр.267-274/ Н. В. Т.-А. не е декларирала нито един от обектите да е нейно основно жилище. Въпрос 3. Да се сравни ДНИ за апартамента на втория надпартерен етаж, 1/2 част, от който жалбоподателката е декларирала с ДНИ за същия апартамент, който се плаща от сегашните ползватели на апартамента, като се сравни и данък ТБО за този апартамент и дали ответникът събира два данъка ТБО за един и същи апартамент. Отговор: Данъчната оценка за имот- втори надпартерен етаж е 145869,48лв. Изчислените данък върху недвижимите имоти и такса за битови отпадъци дължими от ищцата са за 1/2 част от данъчната оценка за апартамент на втори надпартерен етаж или са изчислени върху сумата 72934,74 лв. Въпрос 4. Да се определят данъчните задължения за периода от 2009-2013 г. и за трите предходни години без начисляван ТБО за втория надпартерен /трети/етаж и определената от ВЛ данъчна оценка за декларираните имоти, и при отразяване на платените 2000 лв. за плащане на данъка за периода 2009-2013 г. Отговор: Данъчните задължения за периода от 2009 г. до

2013 г. без лихвите за трите обекта са 439,20лв за всяка година. Според вещото лице платената сума в общ размер на 2000,00 лв.- с приходна квитанция №46341/01.07.2011г.- 1000,00 лв. и с приходна квитанция №47978/15.07.2011 г. - 1000,00 лв. не касае посочения период, с изключение на частично платената такса за битови отпадъци в размер на 143,90 лв. Вещото лице е отчело, че Н. В. Т.-А. е подала молба с вх.№ ПОМДТ-94-4-97/26.09.2013 г. за отписване поради изтекла 5/пет/ годишна давност на сумите за данък- сгради и за ТБО за притежаваните имоти, а именно: за сграда и земя на [улица] за гараж на [улица], плащанията са извършени преди това през 2011 г. Експерта е дал отговор и в случай, че се извършат изчисленията съгласно поставената от жалбоподателя задача, като е изчислил данък върху недвижимите имоти- 302,45 лв. и ТБО- 258,09 лв. Вещото лице е посочило, че въз основа на подадена молба с вх.№ ПОМДТ-94-4-97/26.09.2013 г. според твърденията на жалбоподателката следва да се отпишат поради изтекла 5/пет/ годишна давност на сумите за данък- сгради и за ТБО за притежаваните имоти, които са дължими към 26.09.2008 г., или остатък дължими суми за ДНИ и ТБО общо- 1116.56лв.

С оглед на така изложените факти, Съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от лице- адресат на оспорвания административен акт, който се явява неблагоприятен за него и подлежи на съдебен контрол. Жалбата е подадена след изтичане на срока за обжалване по чл. 156 от ДОПК, поради което предмет на проверка в настоящото съдебно производство са единствено основанията за нищожност на акта.

С жалбата са изложени доводи за нищожност на оспорвания акт, поради нарушение на материалния закон и съществено противоречие с целта на закона. Не се излагат конкретни аргументи в какво се изразява според жалбоподателката същественото противоречие с целта на закона.

По отношение на твърдяното нарушение на материалния закон съдът намира, на първо място, че АУЗ № 39 от 24.02.2014 г. е издаден от компетентен орган съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ, който регламентира, че установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. В ал. 3 е регламентирано, че в производствата по ал. 1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите. Актът е издаден от С. М. – Г. – инспектор в отдел „МДТ“– С.– Т. към дирекция „Приходи и администриране на МДТ“– СО, която е надлежно оправомощена на основание чл. 4, ал. 4 от ЗМДТ със Заповед № РД-09-3917/21.10.2008 г. на

Кмета на СО.

Жалбоподателят претендира нищожност поради „нарушаване на закона и на целта на закона“, тъй като внесените суми за заплащане на данъци и ТБО не били заприходени по сметка на Столична община, а били „отклонени в друга посока“ и били погасени по давност. Нищожността на индивидуалния административен акт е тежък негов порок, свързан с липса на компетентност на органа, неспазване на установената форма на акта, граничещо с липса на волеизявление, особено съществени нарушения на административно-производствените правила и нарушения на материалния закон – напр. акт, който е издаден без каквото и да е правно основание, или е лишен от нормативна основа, основан е на друг нищожен административен акт или съдържа предписание, което е престъпление или не може да бъде изпълнено. Приема се константно в съдебната практика, че като критерии за нищожност на административния акт поради материална незаконосъобразност се изследват: пълна липса на условията, визирани в хипотезата на приложимата материалноправна норма; дали актът е изцяло лишен от законова опора; дали акт със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган; дали актът е основан на друг нищожен административен акт или налага извършването на престъпление, съответно- административно нарушение и др. (напр. решение № 1900 от 19.02.2016 г. по адм. д. № 5084/2015 г., VII отд. на ВАС).

Съдът намира, че акта е издаден на посоченото в него правно основание по чл.107, ал.3 ДОПК, в установената форма по чл.59, ал.2 АПК и без данни за допуснати съществени процесуални нарушения. Посочена е правната норма, послужила като основание за издаване на акта – чл.107, ал.3 ДОПК при наличие на визираните в нея предпоставки в изр.2 (по искане на лицето за установяване размера на задълженията му). Ето защо не може да се приеме, че актът е лишен от законово основание или, че акт със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон от нито един орган. Посоченото основание за нищожност поради незаприхождаване на сумата от 2000 лв. по сметка на СО за погасяване на данъци и ТБО не води до нищожност, а до преценка относно законосъобразност.

Неоснователно е и възражението на Н. А. за нищожност на акта поради нарушаване целта на закона, което е налице при превратно упражняване на власт и ако е толкова съществено, че преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт. Оспореният акт, издаден на основание чл.107, ал.3 ДОПК, има за цел да установи размера на задълженията на лицето за

ДНИ и ТБО за периода 2009 г.– 2013 г., с което е спазена преследваната цел. Твърдяната нищожност поради отклоняване на средства от бюджета на Столична община и непроизнасяне по направено изявление за погасяване на задълженията по давност, не засягат валидността на акта на акта, т.е. не влекат нищожност.

Както в оспорения АУЗ № 39/24.02.2014 г., така и в отменения АУЗ № 306/16.08.2013 г., е посочено, че се издават въз основа на декларации по чл.14, ал.1 ЗМДТ. Касае се за установяване на задълженията по декларация по смисъла на чл.107, ал.1 ДОПК, когато размерът им се определя от административния орган въз основа на подадена от задълженото лице декларация. Данъкът по чл. 14, ал. 1 и 4 ЗМДТ се определя от служител на общинската администрация по местонахождението на недвижимия имот и се съобщава на данъчно задълженото лице или на негов законен представител (л.23 ЗМДТ). Общинският съвет определя с наредбата по чл. 1, ал. 2 размера на данъка в граници от 0,1 до 4,5 на хиляда върху данъчната оценка на недвижимия имот (чл.22 ЗМДТ), а данъчната оценка на недвижимите имоти на гражданите се определя от служител на общинската администрация по норми съгласно приложение № 2 в зависимост от вида на имота, местонахождението, площта, конструкцията и овехтяването, и се съобщава на данъчно задължените лица (чл.20 ЗМДТ). Установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци и такси се извършват от служители на общинската администрация по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (чл.4, ал.1 и чл.9б ЗМДТ).

При тази правна рамка и представената заповед № РД-09-3917 от 21.10.2008 г. на кмета на СО е несъмнена компетентността на съответните служители от Дирекция „ПАМДТ“ (понастоящем Дирекция „Общински приходи“) по установяване и събиране на ДНИ и ТБО. Следва да се има предвид, че извън хипотезата на пар.21, ал.2 от ЗР на ЗИД на ЗМДТ (Д.в. бр.112/2003 г., в сила от 01.01.2004 г.) съобщенията на местната администрация за размера на дължимите от тях местни данъци и такси нямат характер на индивидуални административни актове (чл.23 и чл.69, ал.2 ЗМДТ). В случай на неяснота задължените лица по чл.11, ал.1 и чл.64 ЗМДТ имат право при поискване да получат справка за начина, по който е изчислено задължението, съдържаща данни за задълженото лице, вида, основаниято, общия и неплатения размер (чл.107, ал.2 ДОПК), в които случаи размерът на задължението също се съобщава (чл.107, ал.3 ДОПК) без този акт да е обжалваем.

Безспорно, с характер на индивидуален административен акт е актът за установяване на задължение по чл.107, ал.3, изр.2 ДОПК (издаден по

искане на задълженото лице) или по чл.107, ал.3, изр.3 ДОПК – служебно от органа при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации и задължително след като е изчерпан редът по чл. 103 ДОПК. Законната разпоредба на чл.107, ал.3 ДОПК, послужила като основание за издаване на акта, визира две самостоятелни хипотези на установяване на задължения по данни от декларация. В случая се установи, че оспореният АУЗ № 39/24.02.2014 г. е издаден в хипотезата на чл.107, ал.3, изр.2-ро ДОПК.

Не се спори по делото, че жалбоподателката притежава право на собственост върху посочените по-горе идеални части от недвижим имот, находящ в [населено място], [улица]. Не се спори също така, че А. има качеството на данъчно задължено лице на основание чл. 11, ал. 1 от ЗМДТ за предвидените в чл. 10, ал. 1 ЗМДТ данък върху недвижимите имоти (ДНИ) и такса за битови отпадъци (ТБО) по чл. 62 и следващите от ЗМДТ като собственик на тези имоти.

Безспорно е, че жалбоподателката е внесла по каса в СО-дирекция „ПАМДТ“ – „С./Т. сума в размер на 1000 лв. с приходна квитанция № 46341 от 01.07.2011 г. и с приходна квитанция № 47978 от 15.07.2011 г. сума в размер на 1000 лв. за погасяване на задължения за данък върху недвижим имот на [улица] за такса битови отпадъци за същия имот, като не е отбелязано за кой период са задълженията, които се погасяват.

Спорът между страните всъщност е относно установяване размера на задълженията му за ДНИ и ТБО и относно размера на определената данъчна оценка.

В процесния казус, съдът намира довода на жалбоподателя, че неправилно административният орган е определил размера на задълженията ѝ за ДНИ и ТБО за неоснователен. За да приеме това съдът съобрази заключенията и на двете експертизи, като изрично в повторната СИЕ е потвърдено, че разликата между определената данъчна оценка от вещото лице за всяка от годините за проверявания период- **234 239,42 лв.** и тази, посочена в АУЗД №39/24.02.2014 г.- **234 159.10 лв.** /т.е. по-ниска/ се дължи на това, че изчисленията са извършени при площ на земята от 397 кв. м./съгласно подадената декларация по чл.14 от ЗМДТ/, а в АУЗД №39/24.02.2014 г. площта на земята е 395 кв. м. /т.е. в АУЗ е отразена по-малка площ/. Съдът кредитира СИЕ като компетентно изготвена, при използване на специални знания. Предвид по-високата данъчна оценка, определена от вещото лице, същото е определило и по-висок размер на дължимия ДНИ за всяка година от данъчния период, а именно, съответно 439.20 лв., докато в оспорвания АУЗ е 439.04 лв., и по-висок размер на ТБО- 374.78лв., при ТБО определен в АУЗ- 374.66лв. С оглед на това

вещото лице е изчислило и по- висок общ размер на задължения за ДНИ и ТБО- главница, а именно- 4069.90 лв., докато административния орган е определил общ размер на главница за ДНИ и ТБО- 4068.50лв. /от които платени частично ТБО за 2009г. 143.90лв./.

Предвид изложеното и с оглед забраната за влошаване положението на жалбоподателя, съдът намира, следва да се вземе предвид размера на данъчната оценка, респ. на ДНИ и ТБО, определени с обжалвания акт, които са и по- благоприятни за субекта.

На следващо място, досежно довода на жалбоподателя, че в оспорения ИАА не са съобразени представени от Н. А. квитанции от 01.07.2011 г. и от 15.07.2011 г. за извършени плащания общо в размер на 2000 лв., съдът намира същия за неоснователен. Правилно административният орган се позовава на приложението на чл.169, ал.3 ДОПК, вр. чл.4, ал.1 ЗМДТ- при наличие на няколко публични вземания, които длъжникът не е в състояние да погаси едновременно до започване на принудителното им събиране, той може да заяви кое от тях погасява пред съответния компетентен орган. Ако не е заявил това, те се погасяват съразмерно. Задълженията за данъци се погасяват по реда на възникването им, а когато се отнасят за една и съща година, лицето има право да заяви кое от тях погасява (чл.169, ал.4 ДОПК в отнесимата към 2011 г. редакция). Това е редът, приложим и по отношение на местните такси по аргумент от чл.9б ЗМДТ. Както бе посочено по- горе, жалбоподателката е внесла по каса в СО-дирекция „ПАМДТ“– „С./Т. сума в размер на 1000 лв. с приходна квитанция № 46341 от 01.07.2011 г. и с приходна квитанция № 47978 от 15.07.2011 г. сума в размер на 1000 лв. за погасяване на задължения за данък върху недвижим имот на [улица] за такса битови отпадъци за същия имот, като не е отбелязано за кой период са задълженията, които се погасяват. Действително с молба вх. № МДТ-94-Н-27 от 26.09.2013 г. Н. А. е поискала отписване на задължения за ДНИ и ТБО по отношение на имот на [улица] гараж на [улица]. Искане за начина на така нар. разнасяне на внесената сума в размер на 2000лв. не е направено и с тази молба. Такова конкретно искане е сторено с молба от 14.02.2014 г., като е заявила с тази сума от 2 000лв. да бъдат погасени задълженията ѝ за периода 2009 г.- 2013 г. Това намира отражение и в експертното заключение, според което Н. В. Т. е платила местни данъци и такси в полза на СО Дирекция „ПАМДТ" в размер на 2000,00лв. на следните дати: Приходна квитанция №46341/01.07.2011 г. за сумата 1000,00 лв., в т.ч. недобор-данък 250,00 лв. и недобор-такса 750,00 лв.; Приходна квитанция №47978/15.07.2011 г. за сумата 1000,00 лв., в т.ч. недобор-данък 400,00 лв., недобор-такса 400,00 лв., лихви

местни-данък 100,00 лв. и лихви местни- такса 100,00 лв. Към датата на плащането - 01.07.2011 г. и 15.07.2011 г. по партидата на имота има просрочени изискуеми непогасени задължения, няма регистрирана молба по нормите на чл.171 от ДОПК и сумата е покрила просрочени задължения за минали периоди. Според вещото лице тази сума от 2 000лв. не касае данъчните периоди от 2009г. до 2013 г., с изключение на частично платената такса за битови отпадъци в размер на 143.90 лв., което се съдържа и АУЗ №39 от 24.02.2014 г. С оглед разпределената доказателствена тежест, не се установи по делото към датите на осъществяваните плащания през 2011 г. жалбоподателката да е искала справка по чл.107, ал.2 ДОПК /каквата справка има от 19.08.2013 г./ или по някакъв друг начин да се е осведомила да започне на разнасяне на сумата от 2000 лв. за погасяване на изискуемите ѝ задължения за ДНИ и ТБО. При липса на направено своевременно волеизявление от страна на жалбоподателя относно това, с внесената сума общо в размер на 2 000лв. кои свои публични задължения покрива, административният орган ги е заприходил /разнесъл/ служебно в съответствие с нормативната уредба.

Съдът намира за необходимо да отбележи, че съгласно разпоредбата на чл. 174 от ДОПК не подлежат на връщане доброволно платени публични задължения, изпълнени след изтичане на давностния срок, включително отписаните по реда на чл. 173 ДОПК. Изтичането на предвидената в закона давност не заличава задължението и не го прави недължимо, а единствено го лишава от възможността да бъде изпълнено по принудителен ред със способите на изпълнителното производство. Поради тази причина ако задължението бъде платено, макар и след погасяването му по давност, то не подлежи на връщане като недължимо платено.

Настоящият съдебен състав намира обаче възражението на жалбоподателя за изтекла абсолютна давност по отношение на публичните ѝ задължения за 2009 г. за основателно. Съгласно чл.171, ал.2 от ДОПК /в относимата редакция/, с изтичането на 10- годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено. Задълженията на дружеството за ДНИ и за ТБО установени с обжалвания акт за периода от 2009 г. е следвало да бъдат платени през 2009г., поради което 10- годишният абсолютен давностен срок за тях е започнал да тече от 01 януари 2010г. и е изтекъл на 31.12.2019г. С оглед основателността на направеното възражение, АУЗ в частта, с която са установени задълженията за ДНИ за периода 01.01.2009 г. до 31.12.2009 г. в размер на 439.04 лв. и за ТБО за периода 01.01.2009 г. до

31.12.2009 г. в размер на 374.66лв. /внесени 143.90 лв./ следва да бъде отменен. Досежно лихвите за ДНИ и ТБО за същия период, съдът намира, че не е налице изтекла абсолютна давност. Съгласно разпоредбата на чл.162, ал.2, т.9, вр. ал.1 ДОПК публични са държавните и общинските вземания: лихвите за вземанията по т. 1 – 8. С АУЗ лихвата за ДНИ за 2009 г. в размер на 206.21 лв. е установена към дата 24.02.2014 г. Предвид това и с оглед разпоредбата на чл.171, ал.2 ДОПК, визираща началния момент на абсолютната давност по отношение на публичното вземане /лихви/, не е изтекъл 10 годишния абсолютен давностен срок. Аналогичен е извода и по отношение на установените с акта лихви за ТБО за периода 01.01.2009 г. до 31.12.2008 г. Ето защо публичните вземания за лихвите за ДНИ и ТБО за 2009 г. не са погасени по давност.

Предвид всичко изложеното съдът намира, че следва процесният АУЗ да бъде отменен в частта относно установените задължения за Данък недвижими имоти /ДНИ/ и Такса битови отпадъци /ТБО/ за периода 01.01.2009 г. до 31.12.2009 г. включително, възлизащи общо на 813.70 лева /платени ТБО в размер на 143.90лв./. Следва жалбата в останалата част да бъде отхвърлена, като неоснователна, досежно установени с АУЗ публични задължения- ДНИ в общ размер на 1756.16 лв. и лихва в размер на 562.19 лв., както и ТБО в общ размер на 1 498.64 лв. и лихва в размер на 457.63лв., или общо главница в размер на 3 254.80 лв. и лихва- 1 019.82 лв., всичко общо– 4274.62 лева.

Предвид изхода на спора и своевременно предявената претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 161, ал. 1, изр. последно от ДОПК, връзка с чл. 8, т. 2 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет, съдът присъжда в полза на ответната страна юрисконсултско възнаграждение /върху отхвърлената част/ в размер на 529.22 лева.

Така мотивиран, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Н. В. Т.-А., с ЕГН [ЕГН] Акт за установяване на задължение № 39 от 24.02.2014 г., издаден от С. М.-Г.– инспектор в отдел „Местни данъци и такси“ – „С./Т.“ към дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси“- Столична община, в частта му на установените публични задължения за ДНИ и ТБО за периода 01.01.2009г. - 31.12.2009г. в размер общо на 813.70 лв. поради изтекла давност.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. В. Т.-А., с ЕГН [ЕГН] срещу Акт за установяване на задължение № 39 от 24.02.2014 г., издаден от С. М.-Г.– инспектор в отдел „Местни данъци и такси“ – „С./Т.“ към дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси“- Столична община, в останалата част относно установените задължения за Данък недвижими имоти за 2010 г., 2011 г., 2012 г., 2013 г. и Такса битови отпадъци за 2010 г., 2011 г., 2012г. и 2013 г., и лихви в общ размер на 4 274.62 лева.

ОСЪЖДА Н. В. Т.-А., с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична община сумата от 529.22 лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването на страните за изготвянето му.

СЪДИЯ: